

Renașterea

de Boschetarul Român

Ce ar putea reprezenta această speranță pentru o PAFA? Un vis frumos, o a doua șansă. Posibilitatea de a redeveni ceea ce a fost odată. Un vis frumos realizabil doar printr-un miracol.

Nu domiciliul ar fi problema, ci sănătatea și puterea de muncă care să-l readucă acolo unde a fost odată. Acestea ar rezolva și problema locuinței.

Miracole se mai întâmplă; încă mai există oameni care sunt dispuși să acorde șanse; nu foarte multe și nici foarte mulți. Atunci când aceea șansă apare, nu cred că mai este cazul să alegi.

Unii dintre colegii mei parcă nu o doresc și mai mult, se complac în atare situație.

Dacă ai putere de muncă și voința de a căuta de lucru, vei reprezenta un caz nou. Există anunțurile din ziare, bursa locurilor de muncă, agenții pentru ocuparea forței de muncă. Deci, haideți să încercăm să nu mai blocăm voit sau nu, serviciile sociale, decât dacă avem

certă nevoie de ele. Haideți să fim mai puțin egoiști și să admitem că sunt persoane care au nevoie mai mult decât noi de aceste servicii. Să încercăm să mișcăm noi soarta și să nu mai așteptăm să fim împinși de la spate. Să încercăm să chibzuim, să ne analizăm și să înțelegem că poate nu mai este nevoie de noi, așa cum am fost. Să acceptăm ideea că piața muncii s-a schimbat și că este nevoie de noi în alte domenii. Mitul păsării Phoenix este realizabil. Este posibil dacă nu lăsăm șansele să treacă pe lângă noi. Miracole există atâta timp cât ai puterea să crezi în existența lor. Iar atunci când apar, nu le ratați.

Credeți că viața voastră, dragi colegi, poate redeveni normală, așa cum primăvara revine în fiecare an. Ea reprezintă renașterea naturii și dacă suntem puțin poeți, poate reprezenta renașterea naturii umane, în spiritul iubirii și speranței.

Credeți în miracole! Credeți-mă, ele există cu adevărat! ☼

*Au ieșit ghiociei, ca și degetele din unicii mei bocanci.
A venit primăvara!*

Geneza

de Zorba

Privesc în jur, cu neștiință,
Cât de frumos e alcătuit
Tot ce prin Domnul a luat ființă
În zilele când a trudit.

Din rocă seacă, ancestrală,
Grădini de rai a închipuit.
Și pentru om, prin osteneală,
Pământul, El a zămislit.

Și bulgăre pentru căldură
Pe cer a vrut și a pus Soare
I-a spus să dea lumină pură
Căci sfântă viață va apare.

A pus și pomi și floare a pus
Și undă a făcut să curgă,
Din răsărit până-n apus,
Pe sfânta rocă demiurgă.

A pus și lupi și căprioare
Să mișune în codrul des,
Din muntele ce-n zări apare
Și se coboară pân' la șes.

A făcut marea și oceanul,
Albastre râuri să primească.
Balena, linul, ca și cleanul
Și mii de specii să înfrățească.

Și pasărea ce zboară cerul,
Șenin azur de necuprins,
Adună în pene curcubeul
Cu dor de viață neînvinș.

Dar și jivine, târătoare,
Cu gând viclean, pe sub frunziș,
În văgăună de răcoare,
S-adune pradă pe furiș.

Și ca să fie curăție
A născocit păduchi și puric
Să soarbă sânge, APĂ VIE,
De nu-s distruși în întuneric.

Din fir de praf, bătut de vânt,
Un pic mai mare ca atomul,
A plăsmuit boț de lut sfânt
Și-a trimes DŪH... să facă OMUL.

Și peste tot stăpân pe prag,
Veghind să-și împlinească dorul,
A lăsat tot ce-i e mai drag,
A săvârșit minunea: OMUL.

TRATAȚI-VĂ SINGURI!

Usturoiul

Cu mai mulți ani în urmă am cunoscut pe litoral o familie de belgieni, care au luat ca suvenir din România, doar o funie de usturoi. Când m-au văzut surprinsă, mi-au spus că domnul a lucrat pe o navă comercială; transportau portocale. Comandanul l-a trimis în cala vasului să aducă câteva portocale, pentru masa echipajului. Printre lăzile cu portocale se strecurase un șarpe veninos, care l-a mușcat pe bărbat. L-au salvat frecându-l cu usturoi. Uitasem de această întâmplare când în curte fiind, m-a înțepat o viespe. S-a umflat imediat, cât un măr și aveam o usturime de mâ seacă la inimă. Ca printr-o minune mi-am amintit de povestea belgianului și mi-am pus întrebarea: dacă pentru veninul de șarpe usturoiul este un bun antidot, oare la veninul de viespe nu ajută? Imediat am tăiat un cățel de usturoi în două și am frecat locul înțepat. În secunda în care am frecat, nu am mai știut unde m-a înțepat; umflătura a dispărut instantaneu, la fel și usturimea. Menționez că usturoiul era românesc.

Inesa

Pătlagina

Maria Treben, specialistă în tratamentul cu plante, spunea în lucrarea "Sănătate din farmacia Domnului" că tot ce crește pe (în) corpul nostru (ganglioni, tumori), așa cum a crescut tot așa poate și să descrească, iar pentru fiecare boală există în jurul nostru o plantă sau un alt remediu care să o vindece. Nu aveți idee câtă dreptate are Maria Treben! Până acum m-am vindecat de mai multe ori de ganglioni (pe mâini, sâni, după urechi) simplu: punând frunze de pătlagină. Frunzele de pătlagină trebuie folosite proaspete (să nu treacă mai mult de 20 de minute după ce ați rupt-o). O clățiți puțin cu apă, o ștergeți și o striviți ușor între degete sau cu un sucitor, atât cât să se înmoaie, fără să iasă sucul din ea. Se fixează pe locul afectat și se lasă acolo câteva ore. Când este uscată, ca foia de țigară, se aruncă, căci devine toxică. Planta nu se adună de pe lângă șosele, căi ferate, din zone tratate chimic sau poluate. De asemenea, pătlagina este foarte eficientă în rănilile deschise, oricât de grave ar fi. Eu mi-am salvat piciorul după o mușcătură de câine.

Inesa

Reportaj TVR

de Boschetarul Român

*Despre ce voi vorbi?
Ce întrebări mi se vor pune?
Voi fi oare demn de acest moment?
Oare nu voi dezamăgi?*

Acestea erau numai câteva din întrebările care mă chinuiau în dimineața zilei de 3 Mai. Era pentru prima dată în viața mea când eram filmat și nu vorbeam despre mine. Simțeam în suflet așteptările și speranțele colegilor mei de stradă, precum și responsabilitatea față de colectivul Samusocial fără de care nu aș fi ajuns în această postură.

Cine sunt eu, cel pe umerii căruia sunt așezate aceste speranțe? Cred că sunt un om simplu, cu nimic deosebit față de ceilalți. Poate sunt un om normal cu suflet de copil, care mai știe să se bucure de ceea ce face și care face totul nu pentru sine, ci pentru ceilalți. Un om căruia i s-a oferit șansa de a se face util. De a crea ceva. Cât de bine a realizat acel lucru este de discutat, dar nu pot să nu am un sentiment de mulțumire pentru că prin munca mea și a celorlalți colegi ai mei din colectivul de redacție am reușit să lansăm în atenția opiniei publice o altă imagine a celor care aparent par ce nu sunt de fapt. Am spart, în acest mod, niste prejudecăți, despre un fenomen social care, chiar dacă nu ne face plăcere, el există.

Fiecare coleg are particularitățile lui, dramele lui, trăirile și puterea lui de înțelegere. Când lucrezi cu un PAFA nu este atât de ușor. Sufletul omului nu este

o carte pe care să o deschizi atunci când dorești, să răsfoiești trei file și apoi să îți continui viața liniștit. Oamenii au o anumită decență și poate și o anumită reticență în a-și deschide sufletul în fața unui străin. Este nevoie de mult tact, diplomație și nu în ultimul

rând, de Dragoste.

Pentru meseria de asistent social, dragostea de oameni, de la Samusocial, sunt tineri. Acest lucru, aparent, creează neîncredere. Tineretea, în mentalitatea oamenilor trecuți de a doua tinerețe, poate părea ușor superficială, lipsită de maturitate și de experiența vieții. O altă prejudecată, venită de această dată din partea noastră. Acești tineri au rupt aceste prejudecăți, au spart toate tiparele și au demonstrat că a fi cu adevărat Om nu ține de vârstă, ci de ceva venit din interior, care nu îmbătrânește niciodată.

Foaia de inimă, tipărită sub numele de "Gazeta Străzii" a demonstrat ceva. Cu toate stângăciile și nereușitele inerente începutului, a demonstrat că nu condiția socială face persoanele să fie Oameni. Oricine poate avea valoare umană. Principalul este să știi și să poți să-i determini să o pună în valoare. Viața mi-a demonstrat că orice persoană are valoarea ei. Cu alte cuvinte de la oricine poți învăța un lucru cu adevărat valoros.

Am să dezvolt puțin acel vers celebru a celor de la Pasărea Colibri care spunea "nu contează cât de lung ai părul, important e ce și cum gândesc". De la acest dicton eu doresc mai mult. Nu contează cum arăt, contează ce valoare morală am. Înfațișarea, ca și haina niciodată nu fac dintr-un individ un Om. Caracterul și valențele morale, cât și educaționale cred că sunt mult mai prețioase decât un costum foarte scump după ultimele tipare ale modei, dacă nu sunt dublate de o valență umană de valoare.

Uităm de multe ori de unde am plecat și preferăm să credem că suntem cei de azi sau de acum.

"Gazeta Străzii" demonstrează acest lucru. PAFA pot fi și poeți, și graficieni, și medici de foarte bună calitate. Dacă a reușit să lanseze acest semnal este un lucru câștigat. Dacă nu, vom continua. Vom insista până când vom reuși să învingem toate prejudecățile.

"Gazeta Străzii" există. "Gazeta Străzii" reprezintă o șansă pentru cei care au încă o șansă de a nu ajunge pe stradă. "Gazeta Străzii" este inima fiecărui PAFA deschisă către dumneavoastră.

Ce impact va avea către cititori? Depinde de fiecare. Sunt fericit însă că am participat și eu, cu puținul meu, la realizarea ei!

La bună revedere, bunii mei! ❁

Zidul

de Boschetarul Român

Ce oare ne poate determina în imaginar să ridicăm ziduri? Poate simpla dorință de a ne proteja de tot ceea ce ne este incompatibil. Poate simpla dorință de intimitate.

Când vedem atâta răutate, când suntem răniți sau jigniți, ne refugiem în spatele unui zid al indiferenței, al spiritualității. Atunci ne trezim că între noi și cei dragi a apărut un zid, unul de gheață, ridicat de doi amici foarte buni: Minciuna și gelozia. Minciuna se poate asimila foarte ușor cu Adevărul. În momentul în care poți spune Adevărul brutal, direct, pe față, ești foarte ușor declarat mincinos, deoarece persoana cu care porți dialogul nu poate concepe ideea că spui adevărul. Ea consideră că glumești. Cine credeți că ar accepta pe față ideea că este înșelat? Cum, tocmai el? Nu poate fi adevărat; dar este. Până realizezi acest lucru, zidul este ridicat, consolidat și impenetrabil.

Oameni au fost nevoiți să-și petreacă anii în temnițele comuniste și-au clădit între zidurile arestului un altfel de zid: al credinței și culturii. Un zid în zid.

Zidurile au reprezentat fortărețe, întărituri cu metereze și creneluri apărate de eroi. De fiecare dată, ei au fost în fața cât și în spatele zidurilor. Însă în clipa când zidurile sunt învinse, eroii unde sunt? Există și ei: în interiorul celui care a ridicat zidul.

Credința adevărată este singura care nu creează ziduri; și liberul arbitru. Crezi sau nu crezi.

Opace, transparente, groase sau fine, din oțel sau cărămidă, zidurile delimitează, separă. Poate spune cineva de care parte a zidului se află elementul negativ? Depinde de partea din care privești. ☼

Tu ce vezi cand ii privesti ?

de Ramona Ivanuş, asistent social Samusocial din România

P.A.F.A. – abreviere pentru “persoane adulte fără adăpost”. O denumire generică pentru cei aflați în stradă și al căror acoperiş este doar cerul.

Pentru « ei » confortul se rezumă la natura dimprejur, cea puțină, desigur, căci griul a pus monopol pe oaza de oxigen. Culmea, nu? Ținând cont că acesta este hiperingredientul necesar la supra-

viețuirea tuturor speciilor ce au în dotare o pereche de plămâni.

Plămâni afectați (de TBC), de cele mai multe ori, în cazul P.A.F.A., plămâni ce ascund povești cutremurătoare ale vieții în stradă, ale luptei pentru supraviețuire. Și revin la același « culmea » de mai sus. Trăim într-o lume denumită de cei mai « avizați » dintre noi « ev-

luată, rațională, tehnologizată », cu IQ mai potent decât al aceluia predecesor din grotă. Sau cel puțin asta se vrea a crede. Uitându-ne puțin în jurul nostru, dar cu ochii larg deschiși, nu așa cum o facem de obicei, prinși în propriile gânduri, umbre, ego-uri, i-am observa pe semenii noștri, pe frații noștri (conform Bibliei), cum se luptă pentru o coajă de pâine și pentru puțină căldură iarna, când afară sunt mult prea multe grade în minus pentru supraviețuire. I-am observa cum caută, ca și noi, locuri în care să se simtă în siguranță, la adăpost, deși asta poate însemna doar o scară de bloc, un canal,

sau banala sală de așteptare din gările din oraș.

Și poate atunci, atunci când ne vom rupe câteva secunde din prețiosul nostru timp pentru a-i vedea și pe « ei », am reacționa, și poate am lăsa ușa scării de bloc deschisă, și poate, dacă ne-ar îngădui și ego-ul, le-am oferi un blid de ciorbă caldă, pentru a le încălzi puțin sufletele înghețate de suferință, de umilință, de amintiri dureroase, în care tatăl a omorât-o pe mama, iar viața în stradă a bătut la ușa destinului fără să-i pese că nu se dorește a i se deschide.

Și atunci, te întreb creștine, judecata ta este dreaptă?

Poate că este, căci valorile, credințele, principiile noastre sunt diferite... și greu de schimbat... trist, în cazul de față, căci vorbim despre tine. Da! Despre tine, cel care acuzi adultul străzii de nepăsare, de lenevie și de altele, pe care poate, le ții doar pentru tine, neștiind realitatea omului care se învește cu asfaltul. Neștiind că a rămas orfan de la 12 ani, că a crescut în centre de plasament, și ca în sfârșit, la 20 – 30 de ani (pe vremea « defunctului », desigur) când a reușit să intre în rândul lumii, apare în peisaj zmeul fără de scrupule și îl escrochează, semnând astfel contractul cu stradă.

Dar, slavă Domnului, sunt și oameni cărora le pasă. Și drept mărturie sunt hainele de pe cei pe care eu, asistentul social, îi numesc beneficiari.

Haine primite de la oameni simpli, care și-au îndreptat gândurile către cei mai simpli decât ei, ajutând astfel la traversarea celui mai mare coșmar al unui homeless: IARNA.

Iar pentru acești oameni, acum la început de primăvară, am cuvinte sincere de mulțumire și apreciere, căci grație gestului lor, multe suflete au fost salvate și în această iarnă. ☼

Credința

de Boschetarul Român

De foarte multe ori mi-am pus întrebarea: de ce merg oamenii la biserică? Ce caută acolo și ce găsesc? Unii o fac din evlavie. Alții? Este cunoscut faptul că atunci când se află în nevoie, omul se reîntoarce cu fata la Dumnezeu, ca o ultimă salvare. De o facem numai atunci? Este greu de răspuns. Poate pentru simplu fapt că atâta timp cât putem să asigurăm necesarul de trai al nostru și al familiei, considerăm că o rugăciune și o mulțumire adusă divinității în puținele momente de intimitate sunt suficiente. Am cunoscut o familie de atei. Au trăit fericiți fără o căsătorie religioasă. Serviciul nu le permitea prezența la slujbele religioase. Poate frica că ar fi fost trași la răspundere i-a determinat să facă acest lucru. În ultimii ani, soția bunului meu prieten s-a îmbolnăvit grav: cancer și paralizie. Când durerile au devenit insuportabile, femeia, dependentă de morfină, a cerut preotului spitalului să fie împărtășită și spovedită. A fost refuzată deoarece nu era cununată religios. Atunci am făcut ceea ce era normal și creștinește: i-am cununat religios, fiindu-le naș, acolo, lângă patul spitalului. Coincidență sau nu, trei zile mai târziu, de la cununie și ulterior spovedanie, soția prietenului meu a plecat dintre noi într-un loc mai frumos și mai bun. A fost iertată de suferință. Este oare cu puțință ca un ateu convins, de peste 56 de ani, să fi găsit calea pe care cei credincioși o caută cu atâta sârguință?

Ce este mai important în credință? Respectarea cu strictețe a ritualurilor cerute de anumite lăcașuri de cult sau acea certitudine că prin tot ceea ce faci în viață, prin comportamentul față de cei apropiați, te afli pe drumul cel drept?

Prin drumurile mele prin țară, am avut posibilitatea să vizitez foarte multe biserici și mănăstiri, unde m-am rugat fierc și simplu așa cum am fost crescut și educat de pădurenii mei din Transilvania. Fără ver-

sete învățate pe de rost sau psalmi. Nu am făcut rău nimănui și nici nu m-am răzburat pe cei care mi-au făcut rău. Am cunoscut persoane care erau nelipsite de la liturghie și care imediat după ce ieșeau din biserică nu mai erau deloc evlavioși sau curați sufletește.

Am cunoscut preoți cu har și simpli slujbași ai Bisericii. Am cunoscut colegi PĂFA buni cunosători ai Bibliei care nu aplică sub nicio formă în viață, cele citite. Asimilarea valențelor morale ale Scripturii nu îți le poți însuși doar citind și reținând cuvintele, precum o pasăre frumos colorată. Ci trebuie sădite cu vigoare și multă trudă în cei șapte ani de acasă și ulterior în educația pe care o primești de la părinți. Traiul în reușite facile fără muncă, prin hoție sau minciună ori oportunism nu este compatibil cu credința.

Degeaba demonstrăm velleități de pastor, recitind pe de rost versete întregi din Sfânta Carte, dacă nu înțelegem tâlcul și mesajul lor. Degeaba ne așșăm în fiecare duminică la biserică de lângă casă, dacă ceea ce întâmplă acolo nu are nici un ecou în inimile noastre. Pot spune cu bucurie că de fiecare dată când am avut ocazia să particip la liturghie, am plecat iluminat și mult mai liniștit.

Viața reprezintă formarea unei concepții comportamentale conforme cu visele și idealurile noastre.

Evenimentele cu care ne înfruntăm în decursul vieții

sunt etape în formarea personalității și ne ajută să descoperim Calea care este cea mai scurtă spre împlinirea lor. Acesta a fost răspunsul bunicului meu la întrebarea mea: „Ce este viața?” Pare un răspuns care conține multă înțelepciune și filozofie. Vă rog să mă credeți că bunicul nu era filozof. Era un om simplu care își lua înțelepciunea din tradiția locului. Oameni simpli, de la munte, obișnuți cu munca unui pământ „incăpățanat”, nu foarte fertil. Păstrarea tradițiilor naționale și a portului popular românesc o făceam cu aceeași îndărătnicie. Spunea cu seriozitate că dacă nu păstrăm tradiția și obiceiurile vechi vom dispărea ca neam. M-a deprins și pe mine cu acest respect.

Lucrurile acelea, fiind copil, mi se păreau nazuri de om bătrân care nu dorește să evolueze cu lumea

nouă care se dezvoltă.

La sărbătorile mari ținute cu sfințenie în casa bunicilor mei mă îmbrăca în costum național și din respect trebuia să merg cu el la biserică. Educația și Caracterul care m-au format mai târziu la tinerețe și apoi la maturitate, deși inconștient în anii copilăriei mele, mi-au dovedit mai târziu, când am citit Biblia, că cele 10 porunci din Vechiul Testament erau săpate adânc acolo în sufletul meu. Să nu minți, să nu furi, să nu dorești răul vecinului tău erau de un bun simț și respect al omului curat care nu a trișat viața. A știut că dacă muncește cinstit cu sudoare va primi atât cât are nevoie, atât cât îi este necesar. N-a mințit și nu a blestemat niciodată. A murit așa cum a trăit, liniștit, venind de la munca câmpului.

Am descoperit credința mult mai târziu, atunci când am pierdut totul și am conștientizat că singura cale pe care trebuie să o urmez este aceasta.

Descoperind credința, mi-am dat seama că era acolo adânc, săpata de el, bunicul, fără să fie nevoie să citesc Biblia. A sădit-o în sufletul meu așa cum sădea legumele în grădina casei, ordonate și parcelate așa cum trăise toată viața lui.

La 74 de ani era primul la cosit, era primul la cules și la adus hrana animalelor. Cocos bătrânul, spuneau sătenii. Atât cât a trăit erau permanent cu el.

Acum din cauza incapacității mele temporare de lucru, Biserica este locul unde găsesc, pe lângă masa zilnică, masa spirituală care îmi dă putere să merg mai departe. Cred că bunicul se uită de acolo de sus și este mândru de mine. Toată viața mea l-am simțit aproape. M-a vegheat și s-a bucurat alături de mine și cred că nu l-am făcut de rușine.

Și mă simt un om binecuvântat. ☼

ANUNȚURI

Viorel Dobos, 41 de ani, pensionat pe caz de boală, caută gazdă pentru contract de min. 1 an prin Circa Financiară. Contractul va fi plătit de Primăria Sector 2 într-un plafon de 900 de lei pe lună.

Lungu Alexandru, 47 de ani, aștept vești de la copii. Puteți contacta organizația Samusocial la numărul de telefon: 021.410.50.67

Joc grilă „Șarpe”

de Zorba

După o dezlegare corectă, în căsuțele de mai jos veți trece literele corespunzătoare fiecărui număr din grila - șarpe, astfel încât să descoperiți un cunoscut proverb.

30 1 25 13 2

--	--	--	--	--

52 20 3 28 6 9

--	--	--	--	--	--

5 10 46 55 44

--	--	--	--	--

7 13 45 38 43

--	--	--	--	--

- 1-6 Tăiată
- 4-10 Secată
- 7-13 Nu-l duce mintea
- 11-15 Coloane ... în mișcare
- 13-17 Imens
- 15-19 Scăpărici
- 17-21 Opera în Milano
- 20-24 Iese din ou
- 23-27 Navă
- 25-29 Rătani
- 28-34 Bună la ceai
- 32-38 Închis
- 36-43 Încercare
- 41-45 Zonă
- 44-51 Ca cerul senin
- 49-53 Formație
- 52-56 Convenție

1	2	3	4	5	6	7
26	27	28	29	30	31	8
25	44	45	46	47	32	9
24	43	54	55	48	33	10
23	42	53	56	49	34	11
22	41	52	51	50	35	12
21	40	39	38	37	36	13
20	19	18	17	16	15	14